Szalay László Pál

Választóvonal

Textus: I. Móz 9: 12–17

Valami előtt és után. Választóvonal, amihez képest igazodunk, határozzuk meg magunkat és cselekedeteinket. Maga a történelem sem éri be kevesebbel, amikor egy korszakot fémjelez. Lehet egy személy, aki megpecsételi az érát, vagy egy felfedezés, ami új jelentéssel tölti fel az idő rovátkáit. Nincs olyan, hogy valaki kívül kerül a negyedik dimenzió körein. Maximum nem fog rajta az idő, de azért múlik felette. Vannak határvonalak, amelyek átléphetők, és vannak, amik szilárdan tartják magukat, és nem talál rajtuk fogást az emberi furfang és találékonyság.

2020/2021-es év a kétségbeesés és a reménység, a félelem és a bizakodás, a meghőkölés és a tapogatózás, a zárak és a kilincsek, az elbarikádozás és a leheletnyi nyitás, a vereség és a győzelem, az alámerülés és a kibukkanás, a satufék és a megfontolt haladás váltóállító periódusa. Az ember szeretne egy határvonalat, lehetőség szerint átjárhatatlant, ami a koronavírus és fajunk között feszül. Ha rajtunk múlna már rég lezártuk volna a történelem ezen fejezetét. Azzal viszont számolni kell, hogy a 2021-es évforduló nem ez a határvonal.

A Szentírás elénk tár egy történetet, amiben a válaszvonal többszörösen megjelenik. Noé az igazság bajnoka a Földön. Egy győztes, aki az emberiséggel szemben képes volt embernek maradni az embertelenségben. Ellene állt a sodrásnak, a tömeghisztériának, az utánzásnak, a nyájmentalitásnak. Nem adta fel hitét, tartását, reménységét, ezért a választóvonalakon sikeresen át tudott lépni. A vonal másik oldalára került, de nem véletlenül, esetlegesen, hanem egy magasabb tervezettség okán. Isten kulcsot adott Noé kezébe, nem kisebbrendű ajtónyitó eszközt, mint a jövő kulcsát bízta rá.

Isten az emberiség történelmében egy nagy választóvonalat húz. Nem földből, nem téglából, nem kövekből rakja, hanem hatalmas vízoszloppal jelöli ki az előtte és utána határát. Máskor is szívesen él az őselemekkel, amikor határmezsgyék kijelöléséről van szó. Gondoljunk csak az Egyiptomból történő kivonulásra, vagy az ígéret földjére való bevonulásra. Az egyik esetben a Vörös-tenger, a másikban a Jordán folyó szolgál határpontnak. A föld és az ég közé teszi ezt a válaszvonalat. A szolgaság korát lezárva elválasztotta a népet az egyiptomi harci kocsiktól a tenger vizével, amelyek fenyegették őket a visszazuhanással. A céltalan vándor-

lás lezárásaként a Jordánon történő átkelés, mint szimbolikus cselekmény, véső dött be mélyen Izrael fiainak és leányainak emlékezetébe. Felidézhették miként tért vissza a folyó a medrébe az utolsó átkelő lábnyomát elmosva.

Noé életében a következő választóvonalak fedezhetők fel, amelyek a végső cél felé terelgették az életét. Nem keverte, mosta össze magát a többi emberrel Noé, akik a Földön éltek rajta kívül. *„Noé igaz ember volt, fedhetetlen a maga nemzedékében. Az Istennel járt Noé."* (I. Móz 6:9) Isten szavára elkezdett valamit, aminek senki más nem látta értelmét. *„Nóé meg is tett mindent, úgy járt el, ahogy Isten megparancsolta neki."* (I. Móz 9:22) Istenre bízta magát Noé a vész idején. *„Bement tehát Nóé a bárkába az özönvíz elől. Az Úr pedig bezárta Nóé után az ajtót."* (I. Móz 7: 7,16)

A legszebb választóvonal számomra Noé történetében nem az, hogy az új kezdethez a maradék a választóvonal hátán találta meg a szabadulás útját. Ott lebeg Noé az ég és föld között egy lélekvesztőben, amit ideoda hánynak a hullámok. Alatta az ítélet, felette a kegyelem. Alatta a sok elvesztegetett óra, nap, hónap, év, felette a még akkor készülődő jövendő. Ez a köztes állapot, amikor még úton van az állandóan mozgó, bizonytalan, szédítő, ringató hullámokon. Majd a megfeneklés, fennakadás, ahogy a születésnél a szülőcsatornában megakad a csecsemő. Isten segíti elő a születést határozott, tudatos szavával, mert elérkezett az alkalmas idő: *„Jöjj ki a bárkából… hozz ki a bárkából mindent hadd nyüzsögjenek a földön, szaporodjanak és sokasodjanak a földön!"* (Móz I. 8:16–17)

Számomra mégis a legszebb választóvonal, maga Noé történetének a csúcsa. Nem a megmenekülés a nagydolog. Nem az, hogy voltak, akik túlélték a 2020-as évet. Nem az, hogy mit voltunk képesek átmenekíteni 21-be. Hanem, hogy van-e megbékélés az égi hatalommal, és mi ennek az ára. Minek a végtelen, mérhetetlen gyász és pusztulás, ha a végén nincs feloldás? Ha nem lesz béke a földön, ha nem lesz béke az égben, ha nem lesz béke az emberi szívben? A legszebb, reményt hordozó választóvonal számomra a szivárványív. Ami szintén víz alapú, mint ami ránehezült, ráterhelődött a világunkra a büntetésben és a pusztulásban. Itt viszont az emberiség végzetét okozó vízcseppek áttetszővé válnak a napfény hatására, s a világ újra megtelik színekkel, élettel. Ezek a vízcseppek nem a földbe tapadtak és sárrá változnak, hanem a légkörben a napsugarakkal keringőznek. Mi több nem felülről lefelé haladnak, hanem a földről szállnak felfelé és az ember jövendő útját jelölik ki. A szürkét, a zavarosat, kaotikusat lényegítik át vörösre, narancsra, sárgára, zöldre, kékre, ibolyára. Ugyan porból lettél, de amennyire por, annyira a szivárvány is a léted. Mert ez a szivárvány választ el az átoktól, a bűnök büntetésétől,

a megsokasodott erőszaktól. *„A Teremtő kimondja a világ megtartását az embernek a gonoszra való hajlandósága ellenére."* (Westermann) A napfény végre a földig ért és átvilágít minden cselekedetet. Ahogy az első karácsony után nyilvánvalóvá lett: *„Az Ige volt az igazi világosság, amely megvilágosít minden embert: ő jött le a világba."* (Jn 1: 9)

Tudsz e választóvonalat tenni 2020/2021 közé? Nem azokban a dolgokban, amiben nincs hatalmad… Azokban, amiknek azt gondolod ura vagy. Esetleg felismerted mily kevés dolog az, ami úgy megy, ahogy elgondoltad? Talán a 2020-as esztendő tanított meg arra, hogy ember tervez, de a bevégzést más tényezők is befolyásolhatják? Isten próbál segíteni, hogy leválaszt dolgokat rólunk. Vegyük észre, hogy mit nem kell végigvonszolnunk a 2021-es éven. Tanuljuk meg, amire Isten azt mondta, nem szeretem őket, legyen utálatos nekünk is. Amihez viszont végtelen, szeretetteli ragaszkodását fejezi ki, tartsuk az első helyen. *„Ha ott lesz az ív a felhőn, látni fogom és visszaemlékezem az örök szövetségre, amelyet Isten kötött minden élőlénnyel, amely testben él a földön."*(I. Móz 9: 16)

Ámen.